

Áfra János

kivonulás

várt, és táncolt, mikor a fűtetlen szobába léptem,
meg akart lépni, de olyan komikus volt az egész,
utolsó megújulási kísérlet, ködös szenvelgés télen,
és nekem szar érzés, mert akkor már nem éppen
meglepődni mentem, hanem rövidre zárni azt,
ami másodjára halt el, de megölelte a kabátom,
lehajtottam a fejem, és nem csókoltam szájon,
bíztam abban, hogy valamelyikünk többet

nem lép ebbe a térbe, szomorú hosszúkás arcától
utoljára mégis bedobogott a szívem, de mit csináljak,
már késő volt, akkor, másodjára tényleg és végleg,
hánynom kellett attól a háztól, a túlzsúfolt szobától,
a plafonról lógó csillagoktól, ott volt a dohos múlt
mindenben, mindenhol, és az is, ahogy hideg asztalra
ültetett, ahogy végignyálazta testem, ahogy mellemre
markolt, bőr feszült meg a legfinomabb pontokon,

pontosan ott, és lent izzadt a combom, a homlokom,
de már csak testrészek mozgásszága villan át néha
agyamon, ha az inzulint beadom, más nem köt hozzá,
csak emlékek a második próba reménytelenségéből,
sokszor mondta ugyan, hogy *az életem adnám érted*,
a közhelyei nyugtatattak, és hogy tudtam, egyszer
úgyis elhagyom, mégsem bomlik meg, mert egybe
tartják összezsúfolt emlékei és a rég elfelejtett nevek,

az ilyen alakokért olykor buta nők szenvednek ki,
én is kifolyattam, ami folyhatott, és ahova éppen,
így ürült ki a szív, így fagyott meg a szoba hidegében,
eszembe jut még néha egy többet nem harapó ajak,
az enyhe szájszag, és a merev, testemre feszülő kezek
utolsó mozdulata, ahogy előttem a szőnyegre simulnak,
miután elmondtam halkán, amit átgondoltam, vége,
ahogy egy arc nyögi bokámra, *ne hagyj el, még ne*,

*hisz megígérted, hogy soha, hogy sosem lesz vége!,
régen másra sem gondoltam, persze, mondtam is,
én ki akartam engedni vele együtt ezt a sok szelepet,
de most utoljára kellett szembenézni a bűntudatommal,
hogy elapasszam végre ezt a magába zuhant gyereket,
újra megígértem, hogy vele maradok örökre, sőt, többet
eszembe sem jut majd az ellenkezője, lassult reszketése,
és én, mint valami keresztet, magamra kényszeríttem*

ezt a kábult testet, és utoljára szoptam le, tiszta szívből,
aztán amikor hazakísért, elmondtam, hogy átgondoltam
séta közben, és mégsem lehet tovább, elég volt, ennyi,
mert ezek után nem lenne már a régi, soha semmi,
második kiborulásával nem is próbált meggyőzni,
kínosan néztem, hogy fetrengeni sem képes értem,
a halálról beszéltem, meg hogy nem kéne beadni
többet az inzulint, úgylis tönkretettem két életet,

másnap azonban megnyugtató érzés ébresztett,
újra tudtam szeretni azt, amibe be vagyok zárva,
lesétáltam a lépcsőn, a meleg nappaliba mentem
fehér fürdőköpenyben, a nyugalomtól beremegett
a mellem, reggeli után nézegettem a tükörben,
majd bűntudat nélkül nyúltam magamhoz
a zuhanyzó alatt, hiszen végre ismét sikerült
elképzelni egy tökéletesen idegen testet